

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **F. R.**, zast. Mgr. Ing. Janem Zonkem, advokátem, se sídlem Sadová 1585/7, Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2019, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2020, č. j. 19 Ad 21/2019-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Janu Zonkovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 1.573 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 1. 2019, č. j. X (dále jen „rozhodnutí ze dne 9. 1. 2019“), zamítla žalobcovu žádost o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu. Svůj závěr o tom, že žalobce je invalidní v prvním stupni invalidity, opřela o posouzení zdravotního stavu žalobce vypracovaného Okresní správou sociálního zabezpečení Ostrava (dále jen „posudek OSSZ Ostrava“) ze dne 4. 12. 2018.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 5. 2019, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 9. 1. 2019. Odkázala přitom na posudek OSSZ Ostrava a posudek lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení, pracoviště Ostrava, ze dne 27. 2. 2019, č. j. LPS/2019/170-NR-MRS_CSSZ (dále jen „posudek ČSSZ Ostrava“), který nechala vypracovat pro účely řízení o námitkách. Ten potvrdil závěry posudku OSSZ Ostrava o tom, že žalobce je nadále invalidní v prvním stupni invalidity.

II.

[3] Žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud žalobu zamítl shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud vyšel z posudku ze dne 5. 12. 2019, č. j. 2019/1893-OS, který si vyžádal v průběhu soudního řízení od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě (dále jen „posudek PK MPSV Ostrava“), a z posléze také vyhotoveného srovnávacího posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně ze dne 30. 6. 2020, s. zn. SZ/2020/193-BR (dále jen „posudek PK MPSV Brno“), s požadavkem na posouzení invalidity žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí.

[5] Z obou uvedených posudků posudkové komise vyplynul podle krajského soudu shodný závěr, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti bylo [obsahuje citlivé údaje]. Šlo o postižení podle kap. XV., oddíl B, [obsahuje citlivé údaje] vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity [(vyhláška o posuzování invalidity), dále jen „vyhláška“]. Obě posudkové komise stanovily míru poklesu pracovní schopnosti na horní hranici procentního rozmezí, tj. 35 %, kterou PK MPSV Ostrava navíc zvýšila o 10 % pro další zdravotní postižení. PK MPSV Brno pro užití § 3 vyhlášky nezjistila další posudkově významné skutečnosti, a proto k navýšení o 10 % nepřistoupila. Obě se však shodly na tom, že se u žalobce jednalo o invaliditu prvního stupně podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

[6] Krajský soud považoval posudek PK MPSV Brno za úplný a přesvědčivý. PK MPSV Brno vysvětlila, jaké zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, včetně jeho hodnocení v rámci kategorizace podle přílohy k vyhlášce. Vysvětlila, jak byly při posuzování invalidity žalobce zohledněny jeho další zdravotní potíže a profesní zařazení. Přestože krajský soud nepovažoval posudek PK MPSV Ostrava ve srovnání s posudkem PK MPSV Brno za natolik přesvědčivý a obsáhlý, dospěly oba tyto posudky ke stejnému závěru ohledně stupně invalidity žalobce. K tomu upozornil na skutečnost, že nepřezkoumává samotný zdravotní stav žadatele o invalidní důchod, ale ověřuje, zda je posudek posudkové komise úplný a přesvědčivý, což v tomto případě považoval za splněné.

pokračování

[7] K námitce týkající se nepřítomnosti žalobce při jednání PK MPSV Brno krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-44 (nesprávně označený č. j. 4 Ad 82/2011-8 – poznámka kasačního soudu) a uvedl, že přímé osobní vyšetření posuzovaného by mělo být spíše pravidlem, neplatí však bezvýjimečně. Vždy musí být náležitě posouzeny okolnosti projednávaného případu. Žalobce však neuvedl, jak konkrétně byla porušena jeho práva, jestliže nebyl přizván k jednání PK MPSV Brno, ani netvrdil, jaká skutková zjištění mohla přinést jeho osobní účast na tomto jednání. Obě posudkové komise přitom vycházely ze stejné zdravotnické dokumentace a rozhodovaly v řádném složení.

[8] Krajský soud závěrem shledal nedůvodnou i žalobcovu námitku, že posudková komise neměla fakticky k dispozici lékařské nálezy, které předložil při jednání soudu dne 18. 8. 2020, přestože tyto jsou obsaženy v jeho zdravotní dokumentaci. Vyjma jednoho lékařského nálezu je totiž posudková komise ve svém posudku neoznačila. Krajský soud uzavřel, že není potřeba, aby byly v posudku detailně vyjmenovány všechny lékařské zprávy obsažené ve zdravotní dokumentaci posuzovaného, nýbrž pouze ty nejvýznamnější. Oba posudky posudkových komisí rekapitulaci nejvýznamnějších lékařských nálezů obsahují. Skutkový stav byl zjištěn natolik, že již nebylo nutné provádět další dokazování. Nesouhlas žalobce s posudkovým hodnocením, které je v rozporu s jeho představou, není právně relevantní skutečností, která by zakládala jeho nesprávnost.

III.

[9] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel namítá, že při vypracovávání posudku PK MPSV Brno došlo k vadě, neboť stěžovatel nebyl pozván na jednání posudkové komise a rovněž nebyl informován o tom, kdy se jednání PK MPSV Brno uskuteční. O jejím jednání se tak stěžovatel dozvěděl až z obdrženého posudku dne 30. 6. 2020. Z uvedeného důvodu není ani podstatné, zda se tohoto jednání zúčastnil či nikoli a na základě jakých podkladů PK MPSV Brno rozhodovala, nýbrž to, že o jejím jednání vůbec nevěděl.

[11] Stěžovatel dále tvrdí, že posudková komise zřejmě neměla k dispozici veškerou zdravotnickou dokumentaci stěžovatele, a to především tu, kterou předložil krajskému soudu na jednání dne 18. 8. 2020. Posudkové komisi navíc tuto zdravotnickou dokumentaci ani nemohl předložit, protože nevěděl o jejím jednání.

[12] Ve vztahu k závěrům posudku PK MPSV Brno a napadeného rozsudku týkajícím se stěžovatelova zdravotního stavu a jeho procentního ohodnocení namítá, že v nich obsažené závěry neodpovídají jeho skutečnému zdravotnímu stavu a zdravotnické dokumentaci. Stěžovatel má za to, že v daném případě bylo možné stanovit jinou rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti. Mohlo to být 1) těžké postižení uvedené

v kapitole XV, oddílu B, položce 13 písm. c) přílohy k vyhlášce (míra poklesu zdravotní schopnosti 50 %), 2) zdravotní postižení spočívající v ischemické chorobě srdeční v kapitole IX, oddílu A, položce 2 přílohy k vyhlášce (míra poklesu zdravotní schopnosti 20 % až 60 %), 3) středně těžké postižení poruchy osobnosti uvedené v kapitole V, položce 7 písm. b) přílohy k vyhlášce (míra poklesu zdravotní schopnosti 45 %), 4) zdravotní postižení spočívající v chronické tofózní dně uvedené v kapitole XIII, oddílu A, položce 5 písm. c) přílohy k vyhlášce (míra poklesu zdravotní schopnosti 40 % až 60 %), či 5) zdravotní postižení odpovídající [obsahuje citlivé údaje] problémům popsáným ve stěžovatelské podání ze dne 17. 6. 2019. Stěžovatel má za to, že pokud by bylo jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti stanoveno zdravotní postižení, které stanovuje míru poklesu pracovní schopnosti alespoň ve výši 40 %, s tím, že by byla využita procentní míra zvýšení poklesu pracovní schopnosti podle § 3 odst. 1 vyhlášky, jak bylo obsaženo i v posudku PK MPSV Ostrava, pak by výsledná míra tohoto poklesu činila alespoň 50 %, což je již spodní hranice pro přiznání invalidity druhého stupně podle zákona o důchodovém pojištění. Stěžovatelské žádosti by tak muselo být vyhověno.

IV.

[13] Žalovaná vyjadřuje s kasační stížností nesouhlas a navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že není zákonnou povinností správního orgánu ani soudu, resp. posudkové komise, zajistit osobní účast posuzovaného na jejím jednání. K posouzení žalobce postačovaly předložené či získané důkazní materiály, a osobní účast posuzovaného se vyžaduje jen tehdy, pokud by byly mezi uvedenými důkazními prostředky nějaké nejasnosti. Postup navržený stěžovatelem by odporoval zásadě ekonomie správního i soudního řízení a nadto v době vyhotovení posudku PK MPSV Brno existovala zvýšená zdravotní rizika. Podle žalované předchozí judikatura správních soudů potvrzuje, že účast posuzované osoby nezakládá překážku správnosti a objektivitě posouzení jejího zdravotního stavu.

[14] Ve správním řízení zahajovaném na žádost, což platí i pro nyní projednávanou věc, podle žalované platí, že na účastníkovi leží procesní iniciativa, zejména pokud jde o potřebnou součinnost, kterou od něj správní orgán potřebuje. Důvodem je skutečnost, že správní orgán nedisponuje příslušnými listinami či jinými důkazními prostředky, které slouží k ověření tvrzení či k řádnému zjištění skutkového stavu. Eventuální nevyhovění žádosti stěžovatele o přezkoumání další dokumentace nelze přičítat k tíži správnímu orgánu. Navíc zástupce stěžovatele při jednání konaném u krajského soudu dne 18. 8. 2020 potvrdil, že zdravotní dokumentace, kterou zde předkládal, je ve spisu obsažena. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že i ten měl před vydáním napadeného rozsudku i zdravotní dokumentaci stěžovatele z věznice, a přesto se rozhodl provést důkaz srovnávacím posudkem PK MPSV Brno. Ta, stejně jako další tři lékařská pracoviště, která posudky podala, dospěla ke shodnému závěru, a sice že ve stěžovatelské případě se jedná o invaliditu prvního stupně.

V.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, v případě soudního přezkumu rozhodnutí o dávce důchodového pojištění podmíněné existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jíž je invalidní důchod, se rozsudek správního soudu opírá především o odborné lékařské posouzení. Posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou, k níž nemá správní soud potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto odborným otázkám vyjádřily. Ve věcech důchodového pojištění zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003-82).

[18] V posudku vypracovaném odbornou lékařskou komisí se hodnotí nejenom celkový zdravotní stav a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, ale zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, zániku či dalším trvání. Tento posudek je v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na který je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek, který se zpracovává v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věcech invalidního důchodu, lze považovat za úplný a přesvědčivý v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k účastníkem řízení udávaným potížím a své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 6 Ads 148/2010-68, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 7 Ads 229/2016-54, nebo ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Ads 182/2018-20).

[19] V kasační stížnosti se stěžovatel neztotožňuje se závěry žalované, potvrzenými krajským soudem, o tom, jaká byla stanovena rozhodující příčina jeho dlouhodobě nepříznivého stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti.

[20] Z obsahu soudního spisu vyplývá, že obě posudkové komise (shodně jako i jím předcházející dva posudky) v tomto směru shledaly, že jí bylo postižení funkce pravé dolní končetiny. Uvedly, že se jednalo maximálně o [obsahuje citlivé údaje] s tím, že na [obsahuje citlivé údaje] šlo tudíž o postižení podle kap. XV., oddíl B, [obsahuje citlivé údaje] vyhlášky. Obě posudkové komise stanovily shodně míru poklesu pracovní schopnosti na horní hranici procentního rozmezí, tj. 35 % podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. PK MPSV Ostrava zvýšila procentní míru poklesu pracovní schopnosti o 10 % s ohledem na další stěžovatelova zdravotní postižení. PK MPSV Brno naopak pro užití § 3 vyhlášky (tedy další zvýšení procentní míry poklesu

pracovní schopnosti) nezjistila další posudkově významné skutečnosti, a proto k dalšímu navýšení nepřistoupila. Krajský soud v napadeném rozsudku shledal především srovnávací posudek PK MPSV Brno, který nechal vypracovat s ohledem na stěžovatelovy námitky k posudku PK MPSV Ostrava, úplným, přesvědčivým a celistvým. Uvedl, že posudková komise MPSV Brno dostatečně vysvětlila, jaké zdravotní postižení považuje za rozhodující příčinu stěžovatelova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, provedla jeho hodnocení v rámci kategorizace podle přílohy k vyhlášce a vysvětlila, jak byly při posuzování stěžovatelovy invalidity zohledněny jeho další zdravotní potíže a profesní zařazení.

[21] Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že uvedené hodnocení krajského soudu plně ob stojí. K tomu předepisuje, že v kasační stížnosti stěžovatel v zásadě pouze opakuje námitky uplatněné již v žalobě, v nichž se soustředí na popření posudkového závěru o rozhodující příčině jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s návrhem jiných alternativ, aniž konkrétně uvádí, v čem krajský soud pochybil, a v čem tudíž spatřuje naplnění v kasační stížnosti uplatněných kasačních důvodů.

[22] Namítá-li stěžovatel v obecnosti naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (jímž je povinen se Nejvyšší správní soud zabývat i tehdy, není-li tento kasační důvod výslovně uplatněn, tedy z úřední povinnosti), konkrétně netvrdí, v čem nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, či vada řízení s vlivem na jeho zákonnost spočívá. Nejvyšší správní soud tudíž pouze v potřebné míře obecnosti shrnuje, že krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, posoudil kvalitu posudků, na nichž bylo založeno posouzení míry poklesu stěžovatelovy pracovní schopnosti co do jejich úplnosti, přesvědčivosti a celistvosti a neshledal v nich takové nedostatky, které by diskvalifikovaly závěry žalované o stupni stěžovatelovy invalidity. V napadeném rozsudku se krajský soud vypořádal i s namítanými nedostatky týkajícími se chybějící zdravotnické dokumentace, kterou zejména posudková komise MPSV Brno podle stěžovatele nezohlednila. Napadený rozsudek je tedy nejen srozumitelný, ale i plně přezkumu způsobilý. Nejvyšší správní soud současně neshledal ani jinou vadu řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, a proto uzavírá, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[23] Stěžovatel ve shodě se žalobou i v kasační stížnosti opětovně namítá, že posudková komise MPSV Brno neměla fakticky veškerou zdravotnickou dokumentaci, na niž odkazoval v řízení o žalobě, neboť tu, kterou stěžovatel předložil na jednání soudu dne 18. 8. 2020, až na jeden lékařský nález, neuvádí ve svém posudku.

[24] Nutno předeslat, že krajský soud se stejnou žalobní námitkou v napadeném rozsudku zabýval a vypořádal ji se závěrem, že se jedná o nepodloženou stěžovatelovu spekulaci. Upozornil, že vyjmenování všech lékařských zpráv, jež jsou součástí zdravotnické dokumentace posuzovaného, není třeba, postačí jmenovat jen ty významnější, což oba posudky posudkových komisí splňují.

[25] S uvedenými úvahami krajského soudu se Nejvyšší správní soud v nynějším řízení ztotožňuje, zejména proto, že z posudku PK MPSV Ostrava vyplývá, že stěžovatelem

pokračování

předkládané lékařské zprávy při svém posouzení zohlednila (viz strana 2 tohoto posudku shora). Pokud pak výslovně z některých z nich v posudku necitovala, nelze to považovat za pochybení takové závažnosti, které by činilo uvedený posudek vadným. Stěžejní je, že je za podklad svých posudkových závěrů posudková komise vzala a že i na jejich základě následně provedla posudkové zhodnocení. V něm se současně vyjádřila i k důvodům, proč za rozhodující příčinu stěžovatelova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepovažuje stav odpovídající postižení podle kapitoly XV, odd. B, položky 13, písm. c) přílohy vyhlášky (nejedná se o [obsahuje citlivé údaje] a vypořádala se i s dalšími stěžovatelem namítanými možnými příčinami jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (jež shodně nyní v obecnosti namítá i v kasační stížnosti - viz výše odst. [15]).

[26] Stejně tak je stěžovatelem předkládaná zdravotnická dokumentace zmíněna jako podklad posudku PK MPSV Brno (viz jeho strana 4). Nejvyššímu správnímu soudu tudíž není zřejmé, jaké pochybení stěžovatel jednotlivým posudkům vytýká. Zejména z posudku PK MPSV Brno je zcela zjevné, že předmětná dokumentace (lékařská zpráva [obsahuje citlivé údaje] byla jednotlivě v části posudku týkající se výpisu ze zdravotní dokumentace rozvedena (viz strany 5 až 6 posudku PK MPSV Brno) a její obsah v posudkovém hodnocení nebyl opomenut.

[27] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nepřehlédl, že zástupce stěžovatele při jednání krajského soudu dne 18. 8. 2020 uvedl, že předmětná předkládaná dokumentace byla součástí zdravotní dokumentace stěžovatele, kterou podle obsahu obou posudků měly obě posudkové komise k dispozici. Stěžovatel navíc netvrdí, jaké podstatné skutečnosti z jím předkládané dokumentace měly vyplynout pro posudkovou komisi, aby vyvracely její závěry týkající se stěžovatelova zdravotního stavu při posouzení jeho zdravotního stavu, určení rozhodující příčiny jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a následně i stupně jeho invalidity. Uvedené obecné tvrzení týkající se nezohlednění zdravotní dokumentace, která by měla vyvracet závěry některé či obou posudkových komisí (které jsou s výjimkou zvýšení míry pracovní neschopnosti, jež však v konečném důsledku na závěr o stupni invalidity neměla význam, shodné) a jež by měly svědčit o neúplnosti a nepřesvědčivosti posudků, nemohou tudíž najít opodstatnění.

[28] V této souvislosti Nejvyšší správní soud kvituje zcela správný postup krajského soudu, který se ve světle relevantních žalobních námitek stěžovatele nespokojil s prvně předloženým posudkem PK MPSV Ostrava, jehož závěry o stanovení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatele s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti, které stěžovatel v řízení o žalobě konkrétně rozporoval, považoval za nutné doplnit, a nechal vyhotovit srovnávací posudek PK MPSV Brno. Jeho závěry jsou úplné, celistvé a přesvědčivé, ostatně stěžovatel je ani nijak konkrétně nerozporuje. Prostý nesouhlas stěžovatele se závěry posudků posudkové komise přitom neznamená, že v nich obsažené závěry nejsou správné. Lze tak zopakovat výše již uvedené závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 34/2003-82, o tom, že posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou, k jejímuž posouzení soud nemá potřebné odborné znalosti, a proto tuto

otázku nechává na posouzení právě posudkovým komisím, jejichž závěry přezkoumává pouze co do jejich úplnosti a přesvědčivosti. Obecný odkaz stěžovatele na další možné příčiny jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jejichž existenci nedovojuje z žádné konkrétní lékařské zprávy, není způsobilý vyvrátit závěry krajského soudu o úplnosti a přesvědčivosti posudků, zejména toho vyhotoveného PK MPSV Brno. V něm se posudková komise vypořádala se stěžovatelem udávanými potížemi a své závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodnila i s ohledem na obsah stěžovatelem předkládaných lékařských zpráv. Nejvyšší správní soud považuje takové odůvodnění za dostačující a souladné i s jeho ustálenou judikaturou.

[29] Nelze navíc přehlédnout, že závěry PK MPSV Ostrava i PK MPSV Brno jsou co do stupně invalidity stěžovatele totožné a neliší se ani od závěrů jim předcházejících posudků OSSZ Ostrava a ČSSZ Ostrava. Rozpor mezi procentním navýšením podle § 3 vyhlášky nemá na jejich závěry žádný vliv, neboť ať již byla míra poklesu pracovní schopnosti stanovená na horní hranici procentního rozmezí (35 %) zvýšena o 10 % či nikoliv, stále platí správný a nezpochybněný závěr vyplývající ze všech těchto posudků, že ve stěžovatelově případě se jedná o první stupeň invalidity, neboť míra poklesu pracovní schopnosti ani tak nedosahuje 50 %, aby bylo možno přijmout závěr o vyšším stupni invalidity.

[30] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani stížnostní námitku týkající se toho, že stěžovatel nebyl uvědomen o jednání PK MPSV Brno, ke kterému nebyl ani přizván. Jak vyplývá z protokolu o jednání konaném u krajského soudu dne 7. 1. 2020, u nějž byl stěžovatel zastoupen svým zástupcem, krajský soud odročil jednání na neurčito z důvodu vyžádání srovnávacího posudku PK MPSV Brno. Stěžovatel tudíž věděl, že v dané věci bude posudek vyhotovován. Z posudku PK MPSV Brno pak vyplývá, že stěžovatel ani jeho zástupce sice nebyli jednání komise přítomni, ale stěžovatel byl s posudkovým závěrem písemně seznámen.

[31] K otázce potřeby či vhodnosti osobního vyšetření posuzované osoby posudkovou komisí je třeba odkázat na názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-44. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí by mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu.“*

[32] Ve shodě s krajským soudem kasační soud uvádí, že posudková komise vyšla z dostatečných podkladů, zejména lékařských zpráv, které pocházely z osobních vyšetření stěžovatele, včetně těch, které sám stěžovatel předložil a jichž se v řízení dovolával (viz výše). Tyto zprávy podávaly objektivní a komplexní obraz o zdravotních obtížích stěžovatele, přičemž s ohledem na obecné výtky, jež k uvedenému posouzení stěžovatel namítal a jimiž brojil zejména proti posudku PK MPSV Brno z důvodu nezohlednění jím předložených lékařských zpráv (což však obsah posudku vyvrací), nelze předpokládat, že

pokračování

by jeho osobní přítomnost při jednání posudkové komise přispěla objasnění či jinému posouzení rozhodných skutečností.

[33] Krajskému soudu lze tudíž přisvědčit i v tom, že v řízení nebylo prokázáno, že by posudkové komise nezohlednily některou pro věc významnou část stěžovatelovy zdravotní dokumentace, a proto lze v daném případě považovat za zcela dostatečné, že stěžovatel byl se závěrem posudkové komise MPSV Brno seznámen, aniž byl o jejím jednání předem obeznámen a k němu přizván. Nutno zde zdůraznit, že posudek PK MPSV Brno krajský soud zadal k vypracování zejména s ohledem na stěžovatelem tvrzené dílčí rozpory v posudku PK MPSV Ostrava. Ty byly v následném posudku PK MPSV Brno odstraněny, aniž došlo ke změně posudkového závěru co do stupně invalidity stanoveného v kterémkoliv z předchozích posudků. Stěžovatel přitom měl za to, že měl být pozván k jednání posudkové komise MPSV Brno právě proto, aby jí mohl předložit část zdravotnické dokumentace, kterou předkládal soudu dne 18. 8. 2020 (zdravotnická dokumentace označená v odst. [26] výše). Tu však měla posudková komise k dispozici a vzala ji při svém posouzení v potaz, což nepochybně plyne z obsahu jejího posudku. I proto nelze považovat v daném případě neúčast stěžovatele na jednání posudkové komise MPSV Brno za takovou vadu, která by závěry tohoto posudku zcela znehodnotila. Uvedená námitka proto není důvodná.

[34] Nejvyšší správní soud tudíž shrnuje, že ačkoliv nehodlá nikterak zpochybňovat či zlehčovat komplikovanou životní situaci stěžovatele, který trpí výše uvedenými zdravotními postiženími a obtížemi a subjektivně vnímá tento svůj zdravotní stav jinak (hůře), než jak byl zhodnocen posudkovými komisemi, nemohou být tyto okolnosti důvodem pro rozhodnutí o jiném, vyšším stupni stěžovatelovy invalidity v rozporu s objektivními zjištěními. Správní orgán vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a ani krajský soud nepochybil, pokud závěry žalované jako věcně správné a vycházející z těchto skutkových zjištění potvrdil, a to i na základě následného posouzení zdravotního stavu posudkovými komisemi v řízení o žalobě. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tudíž také nebyl naplněn.

VI.

[35] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v daném případě, přestože byla v řízení účastníkem úspěšným, náklady řízení nenáleží. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

[37] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 19 Ad 21/2019-24, ustanoven zástupce Mgr. Ing. Jan Zonek, advokát, který jej zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Jeho hotové výdaje i odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř.

s.). Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal náklady řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1.573 Kč. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby ve výši 1.000 Kč [§ 9 odst. 2, ve spojení s § 7 bodem 3. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] za sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za tento úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 300 Kč, celkem tedy 1.300 Kč. S ohledem na skutečnost, že ustanovený zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o tuto daň ve výši 273 Kč (21 % z částky 1.300 Kč). Částka nákladů řízení bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu